B2Blogger.com
маркетинг для бизнеса

http://b2blogger.com/pressroom/release/12115.pdf

Побудова правової держави й зміцнення її ролі - як основа добробуту суспільства. Частина 2.

12 June , 2008 - Юридические услуги в Одессе и Украине,оптимизация управления предприятием,консультации собственникам бизнеса |
Просмотров: 902
Менеджмент и Консалтинг Юридические услуги Государство и Общество
яндекс право Yandex Google <meta name="Keywords" content="юридичні послуги Одеса юридичні послуги Україна правовий аналіз консультації в областях права консультаційні послуги по комерційній діяльності праву й керуванню оптимізація керування організацією аналіз і рішення управлінських проблем юридичні послуги абонентне юридичне обслуговування консультації власникам бізнесу управлінський консалтинг управління організацією керування фірмою фінансовий брокер Rambler держава суспільство законодавство закон">

У попередній статті ми говорили про необхідність державного, а не особисто-корисливого підходу до того, що становить функцію держави, необхідності міцного державного апарата, здатного впливати на найважливіші відносини, наявні в суспільстві, верховенстві Закону й наявності інституту реальної відповідальності держслужбовців, а не по політичних замовленнях,- як основі зміцнення ролі правової держави. Це настільки велика тема, що хотілося б до неї ще повернутися пізніше, як і до "каркаса" моделі сильної правової держави.

Сьогодні хотів би зупинитися на тих питаннях, які викликають розбрід у суспільстві й до знаходження компромісу, "золотий середини" у яких неможливо приступати до побудові реально діючой й виконуючой свій функціонал державної машини. Я говорю про питання политизированности державних службовців і питанні мов національних меншостей. Погодитеся, що це те, що сьогодні розбурхує розуми багатьох.

Почнемо спочатку з питання политизированности державних службовців, цих "робітників" Держави, через які вона діє на всіх громадян країни. Дійсно політична сила, що перемогла, звичайно призначає своїх представників на пости починаючи від найвищих і так далі по спадні...

АЛЕ... Чому ця сила є перемігшої? Тому що виборці повірили, що ці люди можуть зробити те, що змінить їхнє життя до кращого, або, принаймні, не погіршить... І на стадії виборів іде не стільки пред'явлення професіоналізму, скільки боротьба обіцянок: хто що наобіцяє краще, і фантазія в такому змаганні може бути безмежної. Але от відгриміли фанфари післявиборчої перемоги й необхідно займатися щоденною рутинною роботою, у якій полум'яний оратор може виявитися никудышним господарником. Хіба від партійної приналежності, а не його державного й професійного підходу до виконання свого функціонала, залежить потреба того або іншого державного службовця суспільству?

Але мова не про це. Мова йде про те, що призначений державний службовець повинен бути Слугою Держави, свого Народу, а не рабом будь якої політичної сили, при виконанні своїх посадових обов'язків виходити з інтересів загальнодержавних, а не вузкополітичних. Партій - багато, програм діяльності - ще більше, але він тепер - працівник Держави й виходити повинен з необхідності виконання завдань, що є перед Державою, а не перед окремою партією. Така теорія безпартійності державних службовців і пріоритету загальнодержавних інтересів перед партійними може бути тією об'єднуючою силою, що залучить на державну службу кращих професіоналів з різних партій, можливо й з тих, хто програв вибори, тому що сильна правова держава повинна бути тією структурою, що вбирає в себе все що є кращого в недержавних, створюючи для цього необхідні умови, виходячи із загальнодержавних пріоритетів і принципів професіоналізму, які несуть у собі об'єднуючий початок незважаючи на різні політичні погляди. До обґрунтування цієї тези й конкретного механізму системи хотілося б повернутися в пізніших публікаціях.

Зараз хотілося б поговорити ще про одну проблему, що може стояти на шляху побудови сильної держави, проблемі наявності декількох мов у державі, одна із яких призначається основною і єдиною, у той час як інша мова була широко розповсюджена раніше й використовується зараз не менш, ніж половиною населення держави.

Тому що на більше старій мові в більше стабільні періоди робилися наукові фундаментальні дослідження, найбільш досвідчені професіонали, природно, одержували знання, навички й уміння, використовуючи цю мову. І на цій мові навчали наступні покоління професіоналів. Так само ця стара мова була формою спілкування й культурного обміну для багатьох, вона була мовою тих, хто ввійшов у світову науку, культуру як незаперечні авторитети.

Але от вирішили, що основною і єдиною мовою буде одна мова, розвитку якої до цього або не приділялося досить уваги, або існували до її розвитку різні перешкоди.

Що ж ми одержимо в підсумку, якщо призначити таку мову єдиною і державною? Відбудеться розкол суспільства на дві частини, одна з яких, можливо, буде переслідувати іншу не за яку-небудь аморальність або злочинність, а тільки за мову вираження своїх думок, не обов'язково вникаючи в їхній зміст. Відбудеться відтік професіоналів з державних структур, що тепер говорять на цій єдиній мові, і заміна на тих, що говорять на цьому єдиному, що не обов'язково мають необхідний досвід державної діяльності й необхідні професійні навички для державної діяльності. Адже наробітки управлінської науки до цього були на цій старій мові, а що спілкуються новою мовою необов'язково будуть мати такі навички через те, що не відбулися ще наробітки необхідного наукового потенціалу на цій мові.

У світі існують багато країн, у яких визнані державними кілька мов, наприклад, Швейцарія, так у ній проживає населення, що спілкується кількома мовами . Я особисто не чув, щоб це було у цієї країні такий вуж проблемою, що виводить її народ із протестом на вулиці з вимогою встановити тільки одну яку-небудь мову. Незалежно від язикової приналежності всі вони є громадянами однієї держави. Виходить, можна говорити, що використання в якості державних декількох мов, на яких говорить більшість населення, є тим, що знімає суспільну напругу й не лагодить незручності громадянам незалежно від пропонованих цілей.

Якщо говорити про необхідність розвивати яку-небудь одну мову з декількох, що використовуються масово на території країни, то для зняття суспільної напруги це ж можна робити не шляхом адміністративної заборони однієї з мов на користь інший, а шляхом розвитку відстаючої, створення на ній культурних або наукових шедеврів, які через їхню світову значимість будуть впливати й на іншу мову. Створення ж нетерпимості тільки на підставі язикової приналежності підриває стабільність держави й відволікає населення від інших, насущних проблем, що стоять перед громадянами цієї держави незалежно від їхньої мови, веде не до об'єднання суспільства для рішення загальних проблем, а до відволікання його від цього руху розвитку.

http://konsyltacii.com

http://blog.liga.net/user/lopatka/default.aspx